

dretalsforslag, der gif ud paa, at Istedetfor 550,000 Rb. skulde Landet svare 630,000 Rb., men saaledes, at Landet kun udrede 3 Rb. pr. Tønde Hartkorn; dette Forslag blev vedtaget. Saa gif Loven til Landstthinget. Nu veed jeg ikke, om den ærede Repræsantant kan erindre, hvorlænge den laa i Landstthinget; jeg skal sige ham det. Det var i 5 Dage, siger og skriver fem Dage. Det var al den Overveielse, den fik i Landstthinget. Nu veed jeg ikke, om den ærede Repræsantant vil kalde en saadan Lov vel overveiet, kalde det Contingent, der deri er opsørt, vel forbedt. Nei, jeg kalder det Gjetteri, og jeg vil sige, at den ærede Ordfører har været af samme Mening. Jeg vil tillade mig at oplæse en lille Passus af hans Foredrag ved hiin Leilighed her i Landstthinget. Han udtalte der: „Rigeoverfor denne Nødvendighed sætter jeg tilside det, som i og for sig er uheldigt, nemlig at det ikke bliver os muligt at gaae ind paa en alvorlig Prøvelse af Lovforslagets Enkeltheder, hverken paa Forordelingen, den hele Gruppering af de enkelte Hovedbeløb, saaledes, som de lignedes paa Kjøbenhavn, de andre Kjøbstæder og Landet, eller den Maade, hvorpaa Beløbene bringes tilveie paa de enkelte Steder“. Dernæst omtalte den ærede Ordfører, at Kjøbstæderne havde faaet altfor Meget, at de skulde have Mindre, og jeg troer ogsaa, at der fremkom et Forslag til 2den Behandling i Landstthinget fra min ærede Sidsmand (Sonne) om, at 40,000 Rb. yderligere skulde lægges paa Landcommunerne og tages fra Kjøbstæderne, men i Hui og Hast blev Loven vedtagen; 2 Dage efter sendtes Rigsdagen hjem, og saaledes kom Loven til Verden. — Jeg veed nu ikke, om den ærede 7de Repræsantant for 1ste Kreds vil indrømme, at det var mildest talt Gjettedværk, der var i denne Lov.

Det har gjort et vist Indtryk paa mig at see den Nidhærhed, hvormed den ærede Ordfører og Faderen til Betegnelsen: „Den kostbare Absolutisme“ ere optraadte nu i adskillige Møder til Forsvar for det, som de formode, af os tilfattede Indgreb paa Communerne Frihed og Selvstændighed. Det har, som sagt, gjort et vist Indtryk paa mig, men det har tillige gjort et smerteligt Indtryk paa mig,

forbi jeg maa antage, at de Herrer have seet sig aldeles blinde paa det formodede Indgreb fra vor Side, idet de aldeles ikke have betænkt, at netop deres eget Forslag gjør et mangfoldige Gange større Indgreb paa Communerne Frihed og Selvstændighed end vort Forslag, navnlig for Kjøbstadcommunerne Vedkommende. Jeg skal gjøre den ærede Ordfører og den ærede 7de Repræsantant for 1ste Kreds opmærksom paa, at ifølge de Herrer's Forslag skulle jo alle Ligninger i Kjøbstæderne ind for Overstattecommissionen, saasnart Procenten er 1½ eller derover; jeg troer, det er saaledes. Dernæst maa jeg gjøre de Herrer opmærksom paa, at dersom Regjeringscommisfai ren finder, at der er neblagt urigtige Principer, i Kjøbstadcommunerne Ligning, kan han jo selv om Skatteprocenten i disse ikke er over 1½ pCt., selvfølgelig gjennem Finantsministeren ogsaa faae disse Ligninger indankede for Overstattecommissionen. Nu vil jeg gjerne spørge de Herrer, om der findes noget communalt Element i disse Overstattecommissioner. Nei, tilvisse ikke; de bestaae af Amtmanden og tvende af Regjeringen udnævnte Commisfai rer. Dersom nu disse, heelt af Regjeringselementer sammensatte Overstattecommissioner, gibe Regjeringscommisfai rerne Medhold og foreskrive Ligningscommissionerne i Kjøbstæderne: Saaledes skulle 3 gjøre Eder's Ligning, og disse Commissioner ikke ville efterkomme Paalæget, hvem gjør saa Ligningen i Kjøbstæderne? Er det saa ikke Regjeringscommisfai ren? Jeg forstaaer ikke den Tale fra de Herrer om, at vi ved vort Forslag ville gjøre Indgreb i den communale Frihed og Selvstændighed; den klinger for mig som Tale om Neb i hængt Mand's Huus. Den ærede 7de Repræsantant for 1ste Kreds vil jeg heraf tage Aaledning til at minde om en lille Episode, der passerede i Folkethinget for 2 Aar siden, da han var Finantsminister. Da dolerede han over de Mænd, som i hiin Tid interesserede sig for at tilbeibringe Adresser til Forbeel for Sunigrundlovens Opretholdelse, og han sammenlignede dem med disse Jesuiter, der, naar de mødtes og gjenfendtes, maatte uvilkaarligt komme til at lee ad hinanden over al den Humbug, der laa i deres Færd. Jeg vil nu blot sans comparaison spørge den ærede